

en saadan Form, at andre ærede Medlemmer, ogsaa inden for Udvalget, kunne stemme for det. Jeg ser ingen Grund til, at vi gaa videre; end vi ere gaaede nu, og navnlig vil jeg understrege, at jeg synes, Ministeren har Ret i, at der ingen Grund er til at indføre en Bestemmelse om, at Forældre skulde kunne træffe Bestemmelse for deres Børns Vedkommende. Jeg maa derfor bede det høje Ting om at stemme mod en Henvisning, som vi jo ogsaa have hørt, at Ministeren ikke kan tage imod, og jeg opfordrer de ærede Venner af denne Sag til at komme med et Forslag ad Aare; saa kunne vi jo forhandle om Sagen.

Hvad det andet Andragende angaar, om Vagabondering, have vi jo nu hørt Indbringeren nærmere motivere det. Det er jo nemlig ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem for Odense (Marott) sagde, at det er grumme lidt motiveret; det eneste, der findes, er 3 $\frac{1}{2}$ Linie. Men det falder jo fuldstændig i Traad med det ærede Medlems øvrige Standpunkt, naar han som Grund til, at han ikke kunde være med, bl. a. anførte det, at han var bange for — saa stor en Mistillid har han til den nuværende Justitsminister — at der skulde komme helt barbariske Straffe ud af det for de vedkommende Vagabonder. Ja, ganske vist har jo en Minister en meget stor Magt ogsaa i et konstitutionelt Land, men jeg kan dog ikke tænke mig, at Ministeren kunde anvende andre Straffe end dem, der findes i vore Straffelove, saa af den Grund forekommer det mig, at man ikke kan være imod det. Det ærede Medlem, som jo ellers, bortset fra hans socialistiske Ideer, som oftest stiller sig paa et meget moderat, hensynsfuldt og praktisk Standpunkt, indrømmede jo ogsaa, at virkelig Vagabondering vilde han ogsaa være med til at modvirke, han ønskede ikke, at disse Vagabonder skulde gaa omkring og gøre Fortræd baade paa sig selv og andre. Men jeg tror ikke, han behøver at være bange for, at naar man henviste Andragendet, vilde disse Vagabonder blive behandlet paa en barbarisk Maade af Justitsministeren. Men jeg ved jo, at Socialisternes store Kærlighed til Justitsministeren kan — for at bruge en jydsk Vending — svøbes ind i en lille bitte Klud, den kan vist rummes paa et lille Sted.

Nu forekommer det mig, at naar Justitsministeren kan tage imod Henvisningen, bør vi ogsaa henvise Andragendet. Vi vide, at de Mænd, der have under-

skrevet Andragendet, ere Spidserne for vore Sogneraadovre i Nørrejylland, og det er Folk med praktisk Erfaring paa dette Omraade. Som Følge deraf, og da Ministeren er villig til at tage imod Henvisningen og overveje Spørgsmaalet og saa se at faa det mest praktiske Resultat ud deraf, kan ingen have noget imod Henvisningen. Naar der i den Tid, da jeg boede paa Landet, kom en stakkels fattig Haandværkssvend, behandlede jeg ham paa den Maade, at jeg sagde: Penge vil jeg ikke give jer, for jeg kender jer ikke, og ved ikke, om jeg kan betro jer Penge, men vil I have noget at spise, kunne I faa det. Og de fleste vilde gerne have noget at spise og vare velfornøjede med det. Der var ganske vist ogsaa nogle, der ikke vilde have noget at spise, det var de rigtige Vagabonder, de vilde kun have Penge, — men dem er jeg vis paa, at heller ikke det ærede Medlem for Odense har nogen Medlidenhed med. Men, som sagt, da nu Ministeren faar Sagen til Overvejelse, kan der maaske komme noget ud af den, som vi alle kunne være glade ved; for der er jo ingen af os, enten vi ere fra Byen eller fra Landet, som enten for vor egen Skyld eller for de paagældende Individuers Skyld vilde have slappe Forhold, saaledes at man opfordrer de Herrer til at løbe omkring uden at bestille noget og gøre Ulykker paa sig selv og andre. Derfor anbefaler jeg Andragendets Henvisning efter det ærede Medlems udførlige Motivering, selv om jeg kunde have ønsket, at Sogneraadforeningernes Bestyrelse havde fremskaffet flere Bilag, saaledes at vi havde haft mere at støtte os til end de halvfjerde Linie, der foreligger i Andragendet. Men Tanken er god nok, og naar Ministeren kan tage imod Andragendet, vil jeg anbefale dets Henvisning.

Marott: Spørgsmaalet om Ligbrænding har altsaa nu været til Forhandling her, og den højtærede Minister har haft Lejlighed til at udtale sig om sin Stilling til denne Sag. Vi vide altsaa nu Besked i saa Henseende, og jeg tror derfor at turde forudsætte, at man fra Ligbrændingsvennernes Side med det allerførste vil formaa Medlemmer af Rigsdagen til at fremsætte et privat Lovforslag angaaende denne Sag. Naar den højtærede Justitsminister mente, at det var nødvendigt, at Erklæringerne om Ligbrænding skulde ske i Testamentsform, vil jeg dog fremhæve, at det mener man ikke i andre Lande, hvor man